

centrale: det at undgaa, at en Dommer kan komme til at dømme i Retssager angaaende Affattelse af Dokumenter, som hans Fuldmægtig paa eget Ansvar har affattet. Det Tilfælde kan nu komme til at foreligge, at en Dømmer maa dømme i en Sag, i hvilken han selv har Ansvaret, enten direkte eller paa Fuldmægtigens Vegne.

Som et særligt afgørende Moment for Mindretallets Stilling skal anføres, at man ikke har kunnet faa nogen Klarhed paa, hvor et eventuelt Erstatningsansvar, fremkaldt af en Fejl ved Dokumentets Affattelse, skal lægges, og man finder det meget betænkeligt, at saadanne eventuelle ofte ret store Erstatningskrav paalægges en Embedsmand, Dommeren.

Da Mindretallet som anført er enig i, at visse enkle og klare Forretninger uden Skade kan henlægges til Dommerkontorerne, kan Mindretallet ikke tiltræde det af et andet Mindretal stillede Ændringsforslag gaaende ud paa, at § 4 udgaar.

Mindretallet formener, at Jurisdiktionsgrænsen efter Lovforslaget maa gælde for Adgangen til at opnaa Retshjælp paa Dommerkontorerne.

Under Hensyn til det formaalsløse i at stille Ændringsforslag, der kunde dække Mindretallets Opfattelse, har man afstaaet herfra og maa, som Stillingen foreligger, anbefale at stemme mod Lovforslaget i dets nuværende Affattelse.

Et andet Mindretal (Pürschel og C. J. F. Sven) stiller Ændringsforslag om, at § 4 udgaar. Til Begrundelse skal anføres:

Det er Mindretallets Opfattelse, at der mod Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis kan rejses saadanne principielle Anker, at denne Praksis bør ophøre. Mindretallet ønsker dog at understrege, at det ikke er bekendt med, at der har vist sig Ulemper ved Fuldmægtigenes Privatpraksis netop paa det Punkt, hvor de principielle Indvendinger sætter ind. De Misligheder, der beklageligvis af og til er begaaede af Dommerfuldmægtige, har kun i Periferien berørt de principielle Betænke-

ligheder og har i øvrigt lykkeligvis kun været forholdsvis meget faa.

Naar det har vist sig saa overordentlig vanskeligt for Lovgivningsmagten at naa til Enighed om en Lov, der ordner disse Forhold, er Forklaringen jo utvivlsomt den, at der trods den bestaaende Ordning principielle Angribelighed, til den er knyttet betydelige praktiske Fordele.

Den har gennem de gode Indtægter sikret Dommerkontorerne Fuldmægtige, der i det hele tør betegnes som meget dygtige og samvittighedsfulde, og som igennem en lang Aarrækkes Arbejde erhvervede sig en Indsigt og Rutine, der i Forbindelse med den nøje Samleven med Befolkningen var af betydelig Værdi for Udførelse af Gerningen baade som Fuldmægtig og senere som Dommer.

De gode Indtægter muliggjorde det for Fuldmægtigen at samle sig en lille Formue, der gav ham et økonomisk Rygstød, der blev af stor Værdi, naar han som Dommer kom ned paa den meget beskedne Gage, der bydes en saadan.

Endelig og ikke mindst bød denne Ordning Befolkningen en Adgang til en meget bekvem Hjælp ved Ordning af en lang Række af Retsforhold. Denne Adgang har for meget store Kredse staaet som saa værdifuld, at den langt har overvejet de principielle Betænkeligheder; disse Kredse har derfor ikke villet være med til en Ordning, der ikke sikrede, at denne Adgang bevaredes.

Det er dette, der søges opnaaet ved Forslagets § 4. Det er imidlertid Mindretallets Opfattelse, at denne Paragraf, der af mange Grunde er principielt forkastelig, aldeles ikke stiller Befolkningen blot tilnærmelsesvis saa godt som den nuværende Ordning.

Mindretallet bringer her i Erindring, at Erkendelsen af Ordningens Slethed i sin Tid var saa almindelig, at i Folketinget baade den socialdemokratiske, den konservative og den radikale Gruppe stemte en tilsvarende Bestemmelse ud.

Den har ikke opnaaet eet anerken-